

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1716/2016
29.03.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Никола Тадић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде и државне управе, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде рехабилитационе штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Гж 2229/15 од 10.12.2015. године, у седници одржаној 29.03.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Нишу Гж 2229/15 од 10.12.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Врању П 13/15 од 03.09.2015. године, ставом првим изреке, одбачена је као неблагоприятна тужба тужиоца ради накнаде рехабилитационе штете. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 196.395,00 динара. Ставом трећим изреке тужилац је ослобођен плаћања судских такси.

Решењем Апелационог суда у Нишу Гж 2229/15 од 10.12.2015. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено је првостепено решење.

Против решења другостепеног суда тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијаног решења у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ...) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

Према утврђеном чињеничном стању, отац тужиоца сада пок. ББ рехабилитован је решењем Окружног суда у Врању Рех. 1/08 од 26.12.2008. године. Тужилац се обратио Комисији за рехабилитационо обештећење 06.09.2012. године, а тужбу за накнаду штете поднео је 17.12.2013. године. Дана 15.10.2014. године од стране Комисије за рехабилитационо обештећење примио је предлог споразума којим му је понуђен износ од 150.000,00 динара на име

накнаде рехабилитационог обештећења за душевне болове које је претрпео за време лишења слободе свог оца.

На утврђено чињенично стање правилно је примењено материјално право.

Одредбом члана 27. Закона о рехабилитацији (“Службени гласник РС“, бр. 91/11) прописано је да на основу одлуке суда којом се усваја захтев за рехабилитацију, рехабилитовано лице и лице из члана 26. ст. 3. и 4. овог закона могу да поднесу захтев за рехабилитационо обештећење (став 1.). О захтеву за рехабилитационо обештећење одлучује Комисија за рехабилитационо обештећење (став 2.). Ако захтев из става 2. овог члана не буде усвојен или по њему Комисија за рехабилитационо обештећење не донесе одлуку у року од 90 дана од дана подношења захтева може код надлежног суда поднети тужбу за накнаду штете (став 3.). Тужба за накнаду штете из става 3. овог члана не може се поднети по истеку рока од једне године од дана достављања одлуке о одбијању захтева, односно истека рока из става 3. овог члана (став 4.).

Благовременост тужбе за рехабилитационо обештећење од годину дана из одредбе члана 27. став 4. у вези става 3. Закона о рехабилитацији рачуна се од истека рока од 90 дана од подношења захтева и не може се продужавати одлуком или радњом Комисије за рехабилитационо обештећење или подносиоца захтева, односно других носилаца права на рехабилитационо обештећење.

Имајући у виду да се тужилац обратио Комисији за рехабилитационо обештећење 06.09.2012. године, а да Комисија није донела одлуку по захтеву тужиоца у року од 90 дана од дана подношења захтева, те да је тужилац поднео тужбу по том основу суду 17.12.2013. године, по истеку рока предвиђеног одредбом члана 27. став 4. Закона о рехабилитацији, правилан је закључак судова да је тужба тужиоца неблагоприятна.

На основу члана 414. став 1. у вези члана 420. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић